

Sygn. Akt XVII AmE 328/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2020 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: **Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska**

Protokolant: stażysta Magdalena Żabińska

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2020 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **Ł. P.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania Ł. P. od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 26 czerwca 2018 roku, Nr (...)

1. oddała odwołanie,

2. zasądza od Ł. P. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska

Sygn. akt XVII AmE 328/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki decyzją z dnia 26 czerwca 2018 roku, numer (...), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12, w związku z art. 56 ust. 2, ust. 3 i ust. 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2018 r. poz. 650, 685 i 755) oraz w związku z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r., poz. 1257 z późn. zm.), w związku z art. 30 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy - Panu Ł. P., prowadzącemu działalność gospodarczą z siedzibą w W., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), orzekł:

1. że P. Ł. P., prowadzący działalność gospodarczą z siedzibą w W., posiadający numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), naruszył warunki 2.1.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi z dnia 20 stycznia 2012 r. Nr (...) z późn. zm.;

2. za działania opisane w pkt 1 wymierzył P. Ł. P., prowadzącemu działalność gospodarczą z siedzibą w W., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), karę pieniężną w wysokości 8 500 zł (słownie: osiem tysięcy pięćset złotych).

Od powyższej decyzji odwołanie złożył Ł. P. prowadzący działalność gospodarczą w W., zaskarżając ją w całości.

Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1. naruszenie art. 6,7, 77 § 1,80,107 § 3 k.p.a., poprzez błędną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, błędną interpretację obowiązujących przepisów, brak rozważenia wszystkich okoliczności mogących mieć znaczenie dla rozstrzygnięcia oraz błędne uzasadnienie wydanej decyzji, oparte na niewłaściwej interpretacji przepisów.

2. naruszenie art. 20 i 22 Konstytucji RP poprzez wydanie decyzji prowadzącej do ograniczenia swobody prowadzenia działalności gospodarczej,

3. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędną interpretację Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 czerwca 2010r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów (Dz. U z 2010r. Nr 109, poz 719), polegającą na określeniu placu znajdującego się w miejscowości P. jako obiekt, oraz założenie sprzeczne z europejską umową (...), że miejsce to jest nie przystosowane do przeładunku gazu płynnego pomiędzy cysternami, bez wykorzystania zewnętrznej infrastruktury,

4. naruszenie art. 46 ust. 3 Ustawy z dnia 30 marca 2018r. Prawo Przedsiębiorców, poprzez dopuszczenie dowodu w postaci pisma komendanta (...), mimo, iż nie powinno stanowić ono dowodu sprawie, gdyż kontrola odbyła się z naruszeniem przepisów,

5. naruszenie art. 10 ust. 1 i 2 oraz art. 11 ustawy z dnia 30 marca 2018 roku prawo przedsiębiorców poprzez rozstrzygnięcie sprawy na niekorzyść przedsiębiorcy mimo pojawiających się wątpliwości,

6. naruszenie art. 12 ustawy z dnia 30 marca 2018 roku Prawo Przedsiębiorców, poprzez działanie niebudzące zaufania do władzy publicznej, polegającej na zastosowaniu odrębnej, błędnej interpretacji prawnej przepisów, aniżeli zastosowały w swoich opiniach na temat sprawy, inne organy państwowe np. Ministerstwo Transportu i Budownictwa, Transportowy Dozór Techniczny, oraz producenci cystern, Doradca (...).

7. naruszenie art. 9 i 75 § 1 KPK poprzez nie uwzględnienie w procesie wydawania decyzji opinii biegłego z zakresu badań fizyko - chemicznych Pana S. W., mimo iż pismo to stanowiło taki sam dowód w tym samym postępowaniu co opinia biegłego S. L., która to dopuszczona została, a sama opinia biegłego stanowi dokument procesowy a nie prywatny i to organ procesowy może zakazać, lub nie jego wykorzystanie w innych sprawach, a nie sam autor jak przekonuje w swojej decyzji Prezes URE.

8. naruszenie przepisów prawa materialnego poprzez błędną interpretację rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz. U. z 2014r. poz. 1853 z późn. Zm.) polegającą na wykroczeniu poza ramy stosowania tych przepisów określonych w § 3 rozporządzenia, który enumeratywnie wymienia przypadki w których przepisy rozporządzenia się stosuje, co w konsekwencji doprowadziło do zastosowania przepisu, który w tym przypadku nie znajduje zastosowania.

9. naruszenie art. 9 i 91 Konstytucji RP, poprzez błędną próbę zastosowania przepisów krajowych, mimo iż ratyfikowana międzynarodowa umowa - Umowa europejska dotycząca międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzona w G. 30 września 1957 r. która została ratyfikowana przez Polskę w 1975 r. (Dz.U. 1975 nr 35 poz. 189) w rozdziale 7 w sposób jasny określa warunki w jakich dokonuje się przeładunku materiałów niebezpiecznych pomiędzy pojazdami.

10. naruszenie prawa materialnego poprzez niezastosowanie przepisów rozdziału 7 Umowy europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzonej w G. 30 września 1957 r. opisującej sposób i warunki w jakich dokonuje się przeładunku materiałów niebezpiecznych pomiędzy pojazdami.

W związku z powyższym wniósł o uchylenie decyzji.

W uzasadnieniu odwołania wskazał, że pojazdy użytkowane przez skarżącego wyposażone są w układ dystrybucyjny, który to pozwala na samodzielne opróżnienie cysterny. Taki układ dystrybucyjny, jak i sam pojazd (cysterna

drogowa) służący do przewozu i dystrybucji gazu płynnego, jak również sposób jego obsługi również podlega bardzo ścisłym przepisom, mającym zapewnić przede wszystkim bezpieczeństwo. Jako iż cysterny nie stanowią obiektów budowlanych, co nie powinno budzić żadnych wątpliwości interpretacyjnych, ich użytkowanie reguluje przede wszystkim umowa europejska dotycząca międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), ustawa z dnia 19 sierpnia 2011r. o przewozie towarów niebezpiecznych (Dz. U. nr 227 poz. 1367. Z późn. Zm.), oraz ustawa z dnia 21 grudnia 2000r. o dozorze technicznym (Dz. U. z 2015r. poz. 1125). Przepisy w nich zawarte w sposób klarowny a zarazem bardzo rygorystyczny określają warunki w jakich można użytkować cysterny drogowe. Pojazdy użytkowane przez skarżącego, wyposażone w samodzielny układ dystrybucyjny są przystosowane do dostarczania gazu płynnego min do przydomowych zbiorników na gaz płynny. Powód zaznaczył, że podstawowa różnica pomiędzy układami wykorzystywanymi w bazach, czy rozlewniach a układem cysterny drogowej, jest fakt jej mobilności, czyli tego, że jest pojazdem drogowym a nie obiektem budowlanym. Pojazd drogowy zatem nie może podlegać tym samym przepisom co obiekty budowlane. Nie bez powodu przytoczono kwestię przystosowania cysterny drogowej do dostarczania gazu do zbiorników przydomowych. Zbiorniki przydomowe, nie muszą spełniać żadnych wymogów określonych w przepisach powołanych przez URE, a jedynie odpowiadać warunkom opisanym w Rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Zatem gdyby interpretować przepisy tak jak URE, które twierdzi, że przeładowywanie gazu płynnego może odbywać się wyłącznie na terenie takich obiektów jak: baza paliw płynnych, stacja paliw płynnych, baza gazu płynnego, rozlewnia gazu płynnego, czy samodzielna stacja gazu płynnego, stwierdzić by z całą stanowczością należało, że tankowanie takich zbiorników jest zabronione. A według danych (...) Organizacji (...) za 2017r. takich zbiorników w Polsce jest prawie 100000. Przykład ten jasno obrazuje, że taka interpretacja jest nielogiczna i niewłaściwa i nie można jedynie ograniczać procesu transportu i dystrybucji gazu płynnego do przepisów dotyczących baz czy stacji paliw. Zbiorniki stacjonarne w swojej konstrukcji de facto nie różnią się od zbiorników montowanych na cysternach drogowych. Absurdem zatem byłoby, gdyby prawo pozwalało na tankowanie zbiornika który jest umiejscowiony w odległości kilku metrów od budynku mieszkalnego (dla porównania zbiornik stacjonarny o pojemności odpowiadającej wielkości zbiornika cysterny zgodnie z przepisami rozporządzenia może być umiejscowiony w odległości 30m od budynków mieszkalnych) a nie można by tego robić w „szczerym polu” w odległości ponad 100 m od budynków mieszkalnych. Powód przytoczył przy tym również przykład maszyn rolniczych czy samolotów tankowanych na lotniskach w bezpośredniej odległości od terminali. W ocenie powoda, ten prosty przykład powinien jasno pokazać, dlaczego należy stosować odrębne przepisy dla dwóch sposobów przeładunku. Cysterna drogowa DYSTRYBUCYJNA jest w tym zakresie samowystarczalna. Mając na uwadze Europejską Umowę (...), określa ona ściśle wymogi opisane w rozdziale 7 dotyczące przeładunku materiałów niebezpiecznych. Prawidłowe, nie budzące żadnych wątpliwości brzmienie § 4 pkt 1 ppkt. 20 Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 czerwca 2010 roku w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów: dystrybucja oraz przeładunek ropy naftowej i produktów naftowych jest zabroniony w obiektach oraz na terenach przyległych do nich, nie przeznaczonych do tego celu. Nie można stosować pkt 20 bez połączenia go z zasadniczą częścią. Podpunkt 20 jest jedynie doprecyzowaniem i nie może rozszerzać zakresu znaczenia wynikającego z § 4 pkt 1. Takie wybiórcze, wyrwane z kontekstu zastosowanie stanowi swoistą nadinterpretację przepisu. W powyższym zapisie chodzi o teren przyległy. Jednocześnie pojęcie terenu przyległego definiuje §2 pkt 1 ppkt 8 rozporządzenia. Powód zwrócił również uwagę na definicję obiektu określoną w § 1 pkt 1 rozporządzenia. Obiekt to budynki, inne obiekty budowlane i tereny. Zatem teren bez połączenia z budynkiem albo innym obiektem budowlanym nie stanowi obiektu. Biorąc pod uwagę fakt, że na działce o nr ewidencyjnym (...) w miejscowości P., gm. M. nie ma żadnych budynków ani innych obiektów budowlanych, przepis na który powołuje się URE, nie ma zastosowania. Działka na której stoją moje pojazdy usytuowana jest w „szczerym polu”, nie jest więc ani obiektem ani terenem do niego przyległym w rozumieniu w/w rozporządzenia. Ponadto powód zarzucił, że pozwany przemilczał przemilczał § 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 warunków technicznych, jakim” powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie, który enumeratywnie wymienia przypadki stosowania tego rozporządzenia i ogranicza je do budowy obiektów budowlanych przeznaczonych do magazynowania, przeładunku i dystrybucji ropy naftowej oraz produktów naftowych także przy przebudowie tych obiektów. Skoro ustawodawca wymienił kiedy należy

dane przepisy stosować, oczywistym jest, że w innych przypadkach się ich nie stosuje. Zatem kojarzenie tych zapisów z procedurą transportu materiałów niebezpiecznych - gazu płynnego, jest daleko idącym nadużyciem.

Powód wskazał też, że warunki koncesji wydanej skarżącemu przez prezesa URE, stanowią, że będzie on wykonywał działalność gospodarczą polegającą na obrocie gazem płynnym przy wykorzystaniu należących do koncesjonariusza środków transportu. Koncesja nie ogranicza zatem sposobu wykorzystania tych pojazdów, a zatem jeżeli te pojazdy są pojazdami wyposażonymi w układ dystrybucyjny, to treść udzielonej koncesji nie stoi w sprzeczności z dokonywaniem przeładunku pomiędzy cysternami, podczas gdy jest to element łańcucha dystrybucyjnego, który ma zapewnić sprawne dostarczenie paliwa do odbiorcy.

Powód zwrócił również uwagę na rozbieżne wnioski opinii biegłych sądowych, z których pozwanych uwzględnił jedynie niekorzystne dla powoda oraz pozostające w sprzeczności z wynikami prawidłowo przeprowadzonej kontroli w dniu 25 września 2015r. przez Komendanta Powiatowego (...) z O., gdzie we wnioskach wyraźnie napisano „przetaczania materiału niebezpiecznego pomiędzy cysternami jest czynnością zgodną z przepisami prawa pod warunkiem posiadania aktualnego kursu i szkolenia adr. Powód zakwestionował też posługiwanie się przez pozwanego jako dowodem w sprawie – pismem wysłanym przez Komendanta (...) z dnia 16 grudnia 2016 roku. Organ odmówił zastosowania art. 77 ust. Ustawy o swobodzie działalności gospodarczej (obecnie art. 46 ust. 3 Ustawy z dnia 30 marca 2018r. Prawo Przedsiębiorców) twierdząc, że „Przedsiębiorca nie przedstawił jakichkolwiek dowodów potwierdzających fakt przeprowadzenia kontroli z naruszeniem prawa”.

Powód zarzucił również pozwanemu, że mimo, iż ustawa (...) zezwala na działania dokonywane przez przedsiębiorcę, na siłę doszukuje się odmiennej normy prawnej w przepisach krajowych - rozporządzeniach, podczas gdy z konstytucji wprost wynika, że jeśli norma prawna zawarta w rozporządzeniu jest sprzeczna z normą zawartą w umowie międzynarodowej, to umowa międzynarodowa ma pierwszeństwo. Zwłaszcza, iż powód mając w ręku opinie różnych instytucji działał w dobrej wierze. Nawet jeżeli URE doszukało się odmiennej i całkowicie niezrozumiałej interpretacji takich działań, to mając na uwadze, że decyzja została wydana w czerwcu 2018r. było zobligowane do rozstrzygnięcia wszelkich wątpliwości co do stosowania normy prawnej na korzyść przedsiębiorcy o czym jasno mówi art. 11 Ustawy z dnia 30 marca 2018r. Prawo Przedsiębiorców. W konsekwencji powód stwierdził, że przeładunek paliw pomiędzy dystrybucyjnymi cysternami, co stanowi element procesu transportu w żaden sposób nie czyni działalności mniej przejrzystej, ponad wszelką wątpliwość jest bezpieczny tak samo jak inne dozwolone prawem czynności (jak np. przeładunek paliwa do zbiornika przydomowego) i z całą pewnością mieści się w ramach wydanej przez URE koncesji.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o:

1. oddalenie odwołania,
2. zasądzenie od Powoda na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwany podtrzymał stanowisko zawarte w treści decyzji.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 20 stycznia 2012 r. Nr (...) z późn. zm. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki udzielił koncesji na obrót paliwami ciekłymi przedsiębiorcy - Ł. P., prowadzącemu działalność gospodarczą z siedzibą w W., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...) na okres od 20 stycznia 2012 r. do 31 grudnia 2030 roku. Zgodnie z treścią warunku 2.1.5. tej koncesji: Koncesjonariusz jest obowiązany do wykonywania działalności w sposób nie stanowiący zagrożenia dla życia lub zdrowia ludzkiego oraz nie narażający na powstanie szkód materialnych./k. 1-4, 5-6akt adm./

W treści pism Komendanta Powiatowego Państwowej Straży Pożarnej w O. z dnia 16 grudnia 2016 r. Nr (...) oraz pisma Prokuratury Rejonowej w O. z dnia 3 marca 2017 r. Nr PR IDs(...), wynika, iż Przedsiębiorca dokonywał przetaczania

gazu płynnego (...) pomiędzy zbiornikami pojazdów przeznaczonych do transportu paliw ciekłych w miejscowości P., gm. M. (działka o nr ewidencyjnym (...)). / k. 8, 10-34, akt adm./

Pismem z dnia 17 maja 2017 r. Przedsiębiorca został zawiadomiony przez Prezesa URE o wszczęciu z urzędu postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z możliwością naruszenia warunków 2.1.1. oraz 2.1.5. koncesji na obrót paliwami ciekłymi. Ponadto mając na uwadze dyspozycję art. 50, i art. 78 Kodeksu postępowania administracyjnego, wezwano go do złożenia wyjaśnień w tej sprawie oraz przesłanie uwierzytelnionych kopii wpływ na rozstrzygnięcie przedmiotowego postępowania w terminie 14 dni, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia. /k. 56-67, 58 akt adm./

W odpowiedzi, pismem z dnia 25 maja 2017 r., Przedsiębiorca nadesłał szczegółowe wyjaśnienia w sprawie. Wskazał m.in., iż - jego zdaniem - powołany przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki § 4 ust. 1 pkt 20 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 czerwca 2010 r. nie może funkcjonować samodzielnie. Jak wyjaśnił, należy zwrócić uwagę na definicję obiektu, określoną w § 1 pkt 1 tego rozporządzenia. „Obiekt to budynki, inne obiekty budowlane i tereny. Zatem teren bez połączenia z budynkiem albo innym obiektem budowlanym nie stanowi obiektu”. Wyjaśnił przy tym, iż na działce o nr ewidencyjnym (...) w miejscowości P., gm. M., nie ma żadnych budynków ani obiektów budowlanych. Z tego też względu - zdaniem Przedsiębiorcy - powołany powyżej przepis § 4 ust. 1 pkt 20 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji nie ma zastosowania. Jak określił Przedsiębiorca, „Działka na której stoją moje pojazdy usytuowana jest w „szczerym polu”, nie jest więc ani obiektem ani terenem do niego przyległym w rozumieniu w/w rozporządzenia”. Wskazał dalej na wzajemną sprzeczność stanowisk Komendanta (...). Wskazał też, że odnosząc się do powołanego przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki § 14 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r., oraz na treść § 3 ust. 1 tego rozporządzenia, w myśl którego przepisy rozporządzenia stosuje się przy budowie obiektów budowlanych przeznaczonych do magazynowania, przeładunku i dystrybucji ropy naftowej oraz produktów naftowych, a także przy przebudowie tych obiektów. W konsekwencji - zdaniem Przedsiębiorcy - „Rozporządzenie to nie może mieć zastosowania do przeładunku gazu który to przeładunek jest elementem transportu. Przedsiębiorca oświadczył ponadto, iż - jego zdaniem - klasyfikowanie gazu jako produktu naftowego również nie jest uprawnione. „Gaz płynny powstaje zarówno w procesie rafinacji ropy naftowej (i wtedy jest produktem naftowym), jak również jest pozyskiwany ze złóż gazu ziemnego - wtedy nie jest produktem naftowym.” /k. 59-61 akt adm./

Następnie pismem z dnia 27 września 2017 r. wezwano Przedsiębiorcę do nadesłania dalszych dokumentów w sprawie./k. 81-82, 83, akt adm./

W odpowiedzi, przy piśmie z dnia 11 października 2017 r., Przedsiębiorca nadesłał niewierzytelnioną kopię instrukcji obsługi i konserwacji naczep cystern drogowych typoszeregu (...)/(...), przeznaczonych do przewozu gazów skroplonych, oraz niewierzytelnioną kopię instrukcji obsługi cysterny do przewozu gazu skroplonego propan- butan. Z dokumentów tych wynika, iż pod względem technicznym urządzenia transportowe gazu płynnego, do których się odnoszą, przystosowane są do przetaczania przewożonego paliwa do innych cystern drogowych.

Przedsiębiorca nadesłał również oświadczenie firmy (...).S. z siedzibą w miejscowości R. u C., Republika Czeska, w którym podmiot ten, jako producent cysterny do przewozu i dystrybucji gazu płynnego o nr ewidencyjnym (...), potwierdza przystosowanie tego urządzenia do wykonywania operacji polegającej na bezpośrednim przeładunku gazu z jednej cysterny do drugiej, przy użyciu będących na jej wyposażeniu urządzeń, bez używania urządzeń zewnętrznych. Przedsiębiorca załączył ponadto zaświadczenie przedsiębiorstwa (...), C. Sp.j., w którym podmiot ten, jako producent cysterny do przewozu i dystrybucji gazu płynnego typu (...)/(...) o nr fabrycznym (...), potwierdza fabryczne przystosowanie tego urządzenia do wykonywania operacji polegającej na bezpośrednim przeładunku gazu z jednej cysterny do drugiej, przy użyciu będących na jej wyposażeniu urządzeń.

/k. 87-116 akt adm./

Prezes URE pismem z dnia 4 października 2017 r. zwrócił się do Urzędu Gminy w M. o udzielenie następujących informacji i dokumentów:

- 1) czy wydana została nowa decyzja Wójta Gminy M. po wydaniu orzeczenia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w O. z dnia 20 kwietnia 2017 r. znak SKO. (...) oraz - w przypadku, gdy taka decyzja została wydana - przesłanie uwierzytelnionej kopii tego rozstrzygnięcia wraz z informacją, czy jest ono prawomocne;
- 2) aktualnego Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego dla działki nr (...), obręb P., względnie informacji o aktualnym przeznaczeniu tej działki, wynikającym z MPZP;
- 3) czy sposób prowadzenia przez Pana Ł. P. działalności gospodarczej, polegający na przeładunku gazu płynnego ((...)) pomiędzy zbiornikami pojazdów przeznaczonych do transportu tego paliwa, zgodny był/jest z zapisami aktualnego MPZP.

W odpowiedzi, pismem z dnia 13 października 2017 r. znak (...).(…), Wójt Gminy M. poinformował Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, iż na dzień sporządzenia tego pisma nie została wydana kolejna decyzja po wydaniu orzeczenia Samorządowego Kolegium Odwoławczego w O. z dnia 20 kwietnia 2017 r. znak SKO. (...) oraz, że trwa procedura zmierzająca do zakończenia postępowania i wydania ostatecznej decyzji

Wójt Gminy M. oświadczył ponadto, iż zgodnie z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, obejmującym obręb P., zatwierdzonym Uchwałą Nr (...)/ (...) Rady Gminy M. z dnia 31 marca 2006 r. (ogłoszonym w Dzienniku Urzędowym Województwa (...) Nr (...) z dnia 13 czerwca 2006 r., poz. 3646), „teren działki, na której stacjonują samochody ciężarowe Pana Ł. P., znajduje się w obszarze prawnie chronionym tj. § 21 w/w uchwały - Obszar Specjalnej Ochrony P. (...), włączony do europejskiego systemu obszarów chronionych Natura 2000 ozn. Symb. (...)” Poinformował również, iż podstawowym przeznaczeniem tego terenu jest zabudowa mieszkaniowa jednorodzinna wraz z niezbędnym zagospodarowaniem oraz zabudowa usług nieuciążliwych wraz z niezbędnym zagospodarowaniem z zakazem wprowadzania usług handlu o powierzchni sprzedażnej większej niż 300 m² oraz zakazem wprowadzania usług wymagających dostaw częściej niż raz na 2 dni i samochodami cięższymi niż 3,5 tony. Natomiast uzupełniającym przeznaczeniem tego terenu jest zabudowa niezbędna dla prowadzenia produkcji rolnej wraz z niezbędnym zagospodarowaniem oraz obiekty obsługi technicznej. Wójt Gminy M. wskazał również, iż na terenie tym zakazuje się:

- 1) tymczasowego zagospodarowania, urządzania i użytkowania terenów, za wyjątkiem produkcji rolnej, ogrodniczej lub sadowniczej bez zabudowy;
- 2) wprowadzania wszelkich urządzeń, budowli i budynków, a także innej zabudowy i zagospodarowania nie związanego z przeznaczeniem terenów.

Oświadczył ponadto, iż „nie można stwierdzić czy prowadzona przez Pana Ł. P. działalność gospodarcza jest zgodna z zapisami planu, ponieważ w planie nie ma katalogu usług jakie można prowadzić na danym terenie, istnieje tylko zapis dotyczący zabudowy usług nieuciążliwych wraz z niezbędnym zagospodarowaniem”.

/k.118 akt adm./

Pismem z dnia 4 grudnia 2017 roku zawiadomiono Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w niniejszej sprawie. Równocześnie poinformowano o możliwości zapoznania się w Urzędzie Regulacji Energetyki z zebrany materiał dowodowy oraz złożenia ewentualnych dodatkowych uwag i wyjaśnień w terminie 7 dni od dnia otrzymania tego zawiadomienia. Pismo powyższe zostało doręczone Przedsiębiorcy prawidłowo w dniu 11 grudnia 2017 r. W odpowiedzi, w piśmie z dnia 18 grudnia 2017 r., Przedsiębiorca powtórzył stanowisko, wyrażone w piśmie z dnia 25 maja 2017 r. /k. 120, 121, 122-124 akt adm./

Niezależnie od powyższego, w załączeniu do pisma z dnia 12 lutego 2018 r. znak PR 2 Ds. (...), Prokuratura Rejonowa w O.nadesłała, celem wykorzystania służbowego, opinię z dnia 30 stycznia 2018 r., wykonaną przez biegłego sądowego z zakresu pożarnictwa, Pana mgr inż. S. L., w sprawie sprowadzenia bezpośredniego niebezpieczeństwa zdarzenia zagrażającego życiu lub zdrowiu wielu osób albo mieniu w wielkich rozmiarach mającego postać eksplozji materiałów łatwopalnych ./k. 125, 126-129 akt adm./

Postanowieniem z dnia 20 lutego 2018 r. Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o podjęciu prowadzonego w niniejszej sprawie postępowania dowodowego. Przedsiębiorca poinformowany został, iż do akt niniejszego postępowania włączone zostało pismo Prokuratury Rejonowej w O. z dnia 12 lutego 2018 r. znak PR 2 Ds. (...) wraz z dołączoną do tego pisma uwierzytelnioną kopią opinii biegłego sądowego z zakresu pożarnictwa. Pana mgr inż. S. L.. Ponadto Przedsiębiorca wezwany został do nadesłania:

- 1) dokumentów finansowych za 2017 r. (tj. bilans oraz rachunek zysków i strat, P1T-36 itp.);
- 2) oświadczenia o osiągniętych w 2017 r. przychodach i dochodach z działalności gospodarczej ogółem oraz z działalności koncesjonowanej w zakresie sprzedaży paliw ciekłych;
- 3) ogólnej sytuacji finansowej Przedsiębiorcy./k. 131, 132 akt adm./

W dniu 28 lutego 2018 r. Przedsiębiorca zapoznał się ze zgrupowanym materiałem dowodowym oraz wykonał jego fotokopię. Oświadczył przy dokumenty i wyjaśnienia złoży w terminie 14 dni./k. 133 akt adm./

W załączeniu do pisma z dnia 15 marca 2018 r. Przedsiębiorca przedstawił kopię deklaracji PIT-36 za rok 2017. Oświadczył przy tym, iż z uwagi na fakt, że rozliczał się na zasadach uproszczonej księgowości (Podatkowa Książka Przychodów i Rozchodów), ocenia, iż z działalności koncesjonowanej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi osiągnął w 2017 r. 50% dochodów, pozostała zaś część pochodziła z działalności związanej z branżą budowlaną. Przedstawił ponadto:

1) niewierzytelnioną kopię ekspertyzy kryminalistycznej z zakresu badań fizykochemicznych z dnia 11 lutego 2017 r (znak (...)), sporządzonej przez biegłego sądowego, Pana mgr inż. S. W., w sprawie sprowadzenia bezpośredniego niebezpieczeństwa zdarzenia zagrażającego życiu lub zdrowiu wielu osób, w ramach postępowania o sygnaturze RSD (...);

2) niewierzytelnioną kopię pisma Departamentu Transportu Drogowego Ministerstwa Infrastruktury i Budownictwa z dnia 11 marca 2016 r. znak (...), wskazującego, iż kwestie związane z użytkowaniem cystern do przewozu towarów niebezpiecznych zostały określone w:

- przepisach ustawy z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorcze technicznym i aktach wykonawczych;
- umowie europejskiej dotyczącej międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR);
- ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o przewozie towarów niebezpiecznych i aktach wykonawczych;

3) niewierzytelnioną kopię opracowania z marca 2018 r., sporządzonego przez Pana mgr inż. A. Z., Rzeczoznawcy ds. zabezpieczeń przeciwpożarowych dla stanowiska technicznego opróżniania cystern z gazem propan-butan w miejscowości P., gm. M. (dz. o nr ewid. (...));

4) niewierzytelnioną kopię decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego z dnia 23 lutego 2018 r. znak SKO. (...) w przedmiocie uchylecia decyzji Wójta Gminy M. nr (...).(…) oraz orzeczenia odmowy nakazania Przedsiębiorcy przywrócenia poprzedniego stanu zagospodarowania terenu jako nieruchomości o charakterze rolniczym, w szczególności rozebrania i usunięcia wszelkich budowli, a także zlikwidowania stałego miejsca postoju samochodów ciężarowych - cystern ./k. 134, 135-178 akt adm./

Pismem z dnia 22 marca 2018 roku zawiadomiono Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w niniejszej sprawie. Równocześnie poinformowano o możliwości zapoznania się w Urzędzie Regulacji z zebrany materiał dowodowy oraz złożenia ewentualnych dodatkowych uwag i wyjaśnień w terminie 7 dni od dnia otrzymania tego zawiadomienia. Pismo powyższe zostało doręczone Przedsiębiorcy prawidłowo w dniu 28 marca 2018 r. Przedsiębiorca nie skorzystał z przysługującego mu prawa ./k. 180, 181 akt adm./

Przedsiębiorca w roku podatkowym 2017 roku z tytułu prowadzenia koncesjonowanej działalności gospodarczej osiągnął przychód (...)zł /k. 182 akt adm./

W dniu 26 czerwca 2018 roku Prezes URE wydał decyzję numer (...) (...). /k. 183-191 akt adm./

Postanowieniem z dnia 13 września 2018 roku numer (...) (...). Prezes URE z urzędu sprostował w swojej decyzji z dnia 26 czerwca 2018 roku znak (...) (...)(...), w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy Panu Ł. P., prowadzącemu działalność gospodarczą w W., posiadającemu numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), następującą omyłką pisarską:

na stronie pierwszej, w punkcie 1 sentencji decyzji, zamiast powołanego ciągu wyrazów:

-„naruszył warunki 2.1.1.”

powinny być powołane wyrazy:

-„naruszył warunek 2.1.5.”.

/k. 193 akt adm./

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane, jak również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości.

Postanowieniem z dnia 26 lutego 2010 roku Sąd oddalił wniosek powoda o odroczenie rozprawy z uwagi na brak przesłanek z art. 214-215 k.p.c.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie wskazać przede wszystkim należy, że zarzuty powoda dotyczące naruszenia prawa procesowego tj. art.6, 7 i 77 §1, 80, 107§3 k.p.a. nie zasługują na uwzględnienie. W przypadku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa URE do Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Sąd rozpoznaje sprawę merytorycznie, a wskazywane przez powoda naruszenia nie mogły skutkować uchyleniem decyzji. Mając bowiem na względzie charakter postępowania przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów, postępowanie niniejsze tj. z odwołania od decyzji Prezes URE ma charakter postępowania rozpoznawczego, pierwszoinstancyjnego i kontradiktoryjnego. Z tych względów, mając na względzie wymogi odwołania przyjęte przez ustawodawcę, odwołanie odpowiada konstrukcji pozwu w ogólnym postępowaniu cywilnym, bowiem wymagania odnoszące się do odwołania (art. 479⁴⁹ k.p.c.) są zbliżone do wymagań pozwu (art. 187 k.p.c.), a ponadto odwołanie, podobnie jak pozew, uruchamia postępowanie sądowe w pierwszej instancji. W świetle powyższego przyjąć należało, że zastosowanie znajdą również reguły dowodzenia w procesie cywilnym. W konsekwencji, obowiązek przedstawienia dowodów w niniejszym postępowaniu również spoczywał na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywał na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne. Skoro zatem Odwołanie łączy w sobie cechy nie tylko środka zaskarżenia, ale też powództwa, strony przede wszystkim w ramach

realizacji zasady kontrydiktoryjności mogą przedstawiać dowody, co niewątpliwie w niniejszym postępowaniu powód uczynił, powołując się na dokumenty zgromadzone w aktach postępowania administracyjnego.

Stosownie do art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Powyższe oznacza, że naruszenie jednego z warunków koncesji jest wystarczającą przesłanką do nałożenia na przedsiębiorcę przez prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary pieniężnej przy czym nie jest wymagane wykazanie zawinionego działania przedsiębiorcy. Wymierzenie na tej podstawie kary pieniężnej ma ponadto charakter obligatoryjny. Wskazuje on na odpowiedzialność za nieprzestrzeganie różnego rodzaju obowiązków koncesyjnych. Odpowiedzialność określona w przywołanym przepisie ma charakter obiektywny, ponieważ dla stwierdzenia naruszenia przez koncesjonariusza ciężących na nim obowiązków wystarczające jest ustalenie, że dany podmiot zachował się w sposób sprzeczny z wiążącym go nakazem lub zakazem. Odpowiedzialność ta jest niezależna od możliwości przypisania podmiotowi winy, czy też od stopnia jego winy w danym przypadku. Zarzucalność czynu związana jest bowiem z samym faktem popełnienia czynu o znamionach określonych we wskazanym przepisie prawa.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie jest, że powód związany był obowiązkiem wynikającym z 2.1.5. koncesji o treści: „Koncesjonariusz jest obowiązany do wykonywania działalności w sposób nie stanowiący zagrożenia dla życia lub zdrowia ludzkiego oraz nie narażający na powstanie szkód materialnych.”

Bezsporny był również fakt, że powód dokonywał przetaczania gazu płynnego ((...)) pomiędzy zbiornikami pojazdów przeznaczonymi do transportu paliw ciekłych w miejscowości P., gm. M. (działka o nr ewidencyjnym (...)).

Powód, zaskarżając przedmiotową decyzję podniósł szereg zarzutów wskazując na podstaw nałożenia na powoda kary pieniężnej. Twierdził, że był do powyższego działania uprawniony oraz, że powyższe nie stanowiło zagrożenia dla życia lub zdrowia ludzkiego oraz nie narażało na powstanie szkód materialnych. Zarzucił przy tym pozwanemu zastosowanie niewłaściwych przepisów prawa oraz wyciągnięcie niewłaściwych wniosków z treści dokumentów znajdujących się w aktach postępowania administracyjnego, zwłaszcza z opinii biegłego, niekorzystanej dla powoda.

Zgodnie z treścią § 1 Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 7 czerwca 2010 roku w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów (Dz.U. z 2010 nr. 109, poz. 719, zwanego dalej „rozporządzeniem z dnia 7 czerwca 2010 roku”), rozporządzenie określa sposoby i warunki ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów, zwanych dalej "obiektami" (zwanego dalej „rozporządzeniem z dnia 7 czerwca 2010”). Następnie, w treści §4 ust. 1 pkt 20 powołanego rozporządzenia, w obiektach oraz na terenach przyległych do nich jest zabronione wykonywanie następujących czynności, które mogą spowodować pożar, jego rozprzestrzenianie się, utrudnienie prowadzenia działania ratowniczego lub ewakuacji: dystrybucja i przeładunek ropy naftowej i produktów naftowych w obiektach i na terenach nieprzeznaczonych do tego celu.

Mając na względzie powyższe uregulowanie prawne, zwrócić należy przede wszystkim uwagę na główny cel tej regulacji jakim jest ochrona przeciwpożarowa, która ma chronić takie wartości jak życie, zdrowie, mienie lub środowisko przed pożarem, klęską żywiołową. Wbrew przekonaniu powoda, niezbudowana działka jest terenem, a zatem obiektem w rozumieniu § 1 powyższego rozporządzenia. Z tego też względu, błędne było rozumienie powoda, że dokonywanie powyższych działań na niezabudowanej działce „w szczerym polu” nie podlega powyższym przepisom, czyli ochronie przeciwpożarowej. Teren ten jest bowiem również obiektem w rozumieniu powyższego rozporządzenia. Skoro tak, ów przeładunek musiał się odbywać w miejscu do tego przeznaczonym, gdyż dotyczył „produktu naftowego”. Z treści § 1 pkt 1 c Rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 roku w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz.U. z 2014 poz. 1853 z późn. zm. zwanym dalej „rozporządzeniem z dnia 21 listopada 2005 roku”) § 1 użyte w rozporządzeniu określenia oznaczają: 1) produkty naftowe - produkty otrzymywane z ropy naftowej, a w szczególności: a) paliwa płynne, b) oleje opałowe, c) gaz płynny - skroplone węglowodory gazowe (C3-C4), d) oleje i smary. Zgodnie bowiem

z treścią § 14 rozporządzenia z dnia 21 listopada 2005 roku, przeładunek ropy naftowej i produktów naftowych odbywa się wyłącznie na terenie bazy paliw płynnych, stacji paliw płynnych, bazy gazu płynnego, rozlewni gazu płynnego oraz samodzielnej stacji gazu płynnego. Podkreślić przy tym należy, iż błędne było przekonanie powoda zawarte w treści zarzutu sprecyzowanego w punkcie 8 odwołania tj. o wykroczeniu poza ramy stosowania przepisów rozporządzenia z dnia 21 listopada 2005 roku określonych w § 3 tego rozporządzenia. Wskazany przepis reguluje bowiem, w jakim zakresie zastosowanie znajdują przepisy tego rozporządzenia w przypadku budowy i przebudowy obiektów budowlanych przeznaczonych do magazynowania, przeładunku i dystrybucji ropy naftowej oraz produktów naftowych, wskazując w ust. 2 i 3 jakie czynności nie stanowią przebudowy tych obiektów oraz reguluje (w ust. 4) kwestię spełnienia warunków technicznych bezpieczeństwa pożarowego. Z tego względu, zasadnie przyjął pozwany, że powód naruszył treść § 4 ust. 1 pkt 20 rozporządzenia z dnia 7 czerwca 2010 r., naruszając tym samym warunek koncesji nr 2.1.5. Stosownie do § 14 rozporządzenia z dnia 21 listopada 2005 roku, przeładunek (załadunek i rozładunek) ropy naftowej i produktów naftowych może odbywać się wyłącznie na terenie miejsc wskazanych w tym przepisie, natomiast miejsce, w którym powód dokonywał – czego powód nie kwestionuje - przeładunku gazu płynnego stanowi działkę o numerze (...) położona w miejscowości P. gm. M. na której nie istnieje żadna infrastruktura techniczna pozwalająca na uznanie je za bazę, rozlewnię lub samodzielną stację gazu płynnego, o których mowa w § 14 ww. rozporządzenia. Nieuzasadnione był zarzut oparcia się pozwanego o treść opinii biegłego wskazywanej przez powoda. Prezes URE stwierdził bowiem naruszenie przepisów rozporządzenia, których naruszenie, mając na względzie cel tego rozporządzenia stanowi o powodowaniu zagrożenia pożarem, w przypadku nie dostosowania się do warunków określonych tym rozporządzeniem. Nie chodzi zatem stricte o wnioski któregośkolwiek z biegłych, a jedynie o okoliczności dokonywania określonych działań w określonym miejscu nieprzeznaczonym do tego celu, tj. sytuacji, o której mowa treści § 4 ust. 1 pkt 20 rozporządzenia z dnia 7 czerwca 2010 roku. Ustalenie tej okoliczności było wystarczające do wyprowadzenia stwierdzenia o wykonywaniu działalności w sposób stanowiący zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzkiego oraz nie narażający na powstanie szkód materialnych. Nie zmienia powyższego wskazywana przez powoda, za pomocą twierdzeń i dokumentów (k. 64, 74, 65-66, 90-112, 88, 62 akt adm.), okoliczność dotycząca możliwości zrealizowania czynności przetoczenia gazu płynnego pomiędzy cysternami transportowymi tego paliwa oraz istnienie stosownych regulacji w tym zakresie.

Zgodzić się należy ze stanowiskiem pozwanego w odpowiedzi na odwołanie wobec zarzutów zawartych w pkt 9 i 10 odwołania. Istotnie bowiem wskazana umowa międzynarodowa, której Polska jest stroną - Umowa europejska dotycząca międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzona w G. 30 września 1957 r. odnosi się m.in. do transportu towarów niebezpiecznych, czynności, jakie należy podejmować podczas przetaczania substancji niebezpiecznych oraz środków ostrożności, jakie należy zachować. W żadnym jednak miejscu nie odnosi się do kwestii związanych z miejscem, w jakim czynności te mogą być dokonywane. Umowa ta nie pozostaje zatem w sprzeczności z rozporządzeniem z dnia 7 czerwca 2010 r. odnoszącym się, poprzez treść § 4 ust. 1 pkt 20 jak już wyżej wskazano, do miejsc, w których czynności takie mogą być realizowane.

W tym miejscu należy wskazać, że powód jako podmiot profesjonalny, na podstawie udzielonej mu koncesji miał obowiązek jej wypełniania w sposób zgodny z prawem. Odnośnie działania profesjonalnego przez podmiot stanowi przepis art. 355 § 2 k.c., który wymaga od podmiotów prowadzących działalność gospodarczą przy uwzględnieniu ich zawodowego charakteru, staranności szczególnego rodzaju. Przedsiębiorca obowiązany jest, na jego podstawie, do zwiększonej skrupulatności, rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania, jak również uzasadnione jest oczekiwanie od niego wiedzy na temat zasad prowadzenia działalności dotyczącej obrotu paliwami ciekłymi i związanymi z tym wiedzą w zakresie obowiązujących przepisów prawa. W istotę działalności gospodarczej wpisane jest bowiem posiadanie specjalistycznej wiedzy nie tylko obejmującej czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone standardy wymagań. Powód powyższych kryteriów nie spełnił, nie organizując prowadzonej przez siebie działalności w sposób wykluczający możliwość prowadzenia działalności gospodarczej koncesjonowanej bez naruszania warunku 2.1.5 koncesji. Wymóg zachowania przez tego rodzaju podmiot należytej staranności uzasadnia ponadto zwiększone oczekiwania co do umiejętności, wiedzy, rzetelności, zapobiegliwości, zdolności przewidywania, jak również znajomości obowiązujących przepisów prawa oraz konsekwencji wynikających z niego dla wykonywanej działalności gospodarczej. Ocena przedmiotowej staranności

jest surowsza z uwagi na to, że w istotę działalności regulowanej wkomponowane jest wymaganie posiadania niezbędnej wiedzy specjalistycznej, obejmującej nie tylko czysto formalne kwalifikacje, lecz także doświadczenie wynikające z praktyki zawodowej i ustalone zwyczajowo standardy wymagań. Powód jako przedsiębiorca zobligowany jest zatem do wypełniania obowiązków, wynikających z obowiązujących przepisów prawa oraz udzielonej mu koncesji, powinien być również świadomy następstw, jakie wiążą się z uchybieniem tym obowiązkom. W świetle powyższego nieuzasadniony był również zarzut powoda dotyczący wydania decyzji prowadzącej do ograniczenia swobody działalności gospodarczej, co według powoda stanowi naruszenie art. 20 i 22 Konstytucji RP.

W niniejszej sprawie strona powodowa nie zdołała zatem wykazać, iż nie zaistniały przesłanki nałożenia kary pieniężnej. Ponadto, z treści zaskarżonej decyzji wynika, iż pozwany przy wymiarze kary uwzględnił wszystkie przesłanki, o których mowa w treści cytowanego wyżej art. 56 ust. 6 ustawy – Prawo energetyczne.

Zgodnie z treścią 56 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania zaskarżonej decyzji) wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1 pkt 1-38, nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, a jeżeli kara pieniężna związana jest z działalnością prowadzoną na podstawie koncesji, wysokość kary nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy, wynikającego z działalności koncesjonowanej, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym. Zgodnie natomiast z ust. 6 ustalając wysokość kary pieniężnej, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Całkowity przychód powoda osiągnięty w roku podatkowym 2017 z tytułu koncesjonowanej działalności gospodarczej wyniósł (...)zł. Prezes URE nałożył na powoda za powyższe przewinienie karę pieniężną w kwocie 8,500,00 zł, co stanowi (...) przychodu osiągniętego z działalności gospodarczej objętej koncesją na obrót paliwami ciekłymi w 2017 roku. Reasumując, nałożona na powoda kara pieniężna nie przekraczała 15 % przychodu powoda osiągniętego z działalności gospodarczej objętej koncesją na obrót paliwami ciekłymi w 2017 roku. Wymierzona kara pieniężna mieści się zatem w najniższych granicach maksymalnego wymiaru kary.

Jeśli chodzi natomiast o analizę zaskarżonej decyzji i analizę przesłanek, które były wzięte pod uwagę, to wskazać należy, że zostały one wskazane prawidłowo i zaskarżona decyzja stanowi zindywidualizowany akt administracyjny w nawiązaniu do wszystkich okoliczności, które powinny być wzięte pod uwagę, jeżeli chodzi o dyrektywy wymiaru kary. Pozwany ustalając wysokość kary w sposób prawidłowy uwzględnił stopień szkodliwości czynu, wcześniejszą niekaralność powoda oraz możliwości finansowe Przedsiębiorcy.

Niewątpliwie w niniejszej sprawie stopień szkodliwości zaniedbań, których dopuścił się powód był wyższy niż znikomy. Pozwany prawidłowo uwzględnił również długi okres, w którym powód prowadził działalność koncesyjną z naruszeniem przedmiotowego warunku koncesji. W przekonaniu Sądu, o stopniu szkodliwości wyższym niż znikomy świadczył charakter czynu, w szczególności, z uwagi na charakter zagrożenia i ewentualne negatywne i nieodwracalne skutki względem życia lub zdrowia ludzkiego, jak również szkody materialne. Uznanie szkodliwości czynu powoda w stopniu wyższym niż znikomy, uniemożliwiało odstąpienie od nałożenia na powoda kary na podstawie powołanego wyżej art. 56 ust. 6a ustawy – Prawo energetyczne.

W odniesieniu do wysokości nałożonej na powoda kary przyjąć zatem należało, iż została ona ustalona w granicach swobodnego uznania administracyjnego. Wskazać tu należy, iż kara administracyjna nie stanowi odpłaty za popełniony czyn, lecz ma charakter środka przymusu służącego zapewnieniu realizacji wykonawczo – zarządzających zadań administracji agregowanych przez pojęcie interesu publicznego (wyrok TK z dnia 31 marca 2008r., SK 75/06, OTK-A 2008, Nr 2, poz. 30). Powód w toku niniejszego postępowania nie wykazał, aby nałożona kara zachwiała jego płynność finansową. Wskazać przy tym należy, iż kara w nałożonej wysokości, relatywnie niska i zarazem adekwatna do zakresu stwierdzonego naruszenia, będzie również odpowiednio odczuwalna, na tyle dolegliwa, aby spełniła swoje funkcje. Należało zatem przyjąć, iż kara w wysokości nałożonej decyzją z dnia 26 czerwca 2018 roku, będzie na tyle odczuwalna dla powoda, aby spełniła swoje funkcje represyjną i zapobiegawczą sprawiając, że powód, jako podmiot ukarany będzie stosował się do obowiązującego porządku prawnego, a także wychowawczą oddziałując zniechęcająco na innych przedsiębiorców do podejmowania działań niezgodnych z prawem.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy w Warszawie, na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie stwierdzając brak podstaw do jego uwzględnienia.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu przyjmując, że na koszty należne Prezesowi URE, jako wygrywającemu przedmiotowy spór, złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 720 zł, ustalone na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

Sędzia SR (del.) Jolanta Stasińska